

HET ONTSTAAN VAN DE CLANS

WARRIOR CATS 3

HET EERSTE GEVECHT

ERIN HUNTER

vertaald door Pauline Akkerhuis

*Met speciale dank aan Kate Cary
Voor Josh, mijn zoon (Bedankt voor alle koppen thee)*

Oorspronkelijke titel: *Warriors: Dawn of the Clans – The first battle*
© Working Partners Limited
Serie gecreëerd door Working Partners Limited
www.warriorcats.com

© 2020 Nederlandstalige uitgave: Baeckens Books nv
Uitgegeven in 2020 onder Fantoom, een imprint van Baeckens

Tekst: Erin Hunter
Vertaling: Pauline Akkerhuis
Beeldmateriaal: Beltz Verlag, Duitsland
Vormgeving: BeCo DTP-Productions, Epe

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd en/of openbaar gemaakt, op welke wijze dan ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

ISBN 978 90 5924 676 8
D/2020/6186/22
NUR 283/284

YFP Kinderen / tieners: fictie: natuur- en dierenverhalen
YFH Kinderen / tieners: fictie: fantasy

www.baeckensbooks.com

'STEENSPREKER!' ZIJN stem verdrong in de dichte mist.
'Niet weggaan!' Grijs Vleugel kreeg een brok in zijn keel.
Hij wilde zijn oude vrienden niet nogmaals verliezen.

'Ik heb vertrouwen in je, Grijs Vleugel.' Steensprekers stem galmde door de sluier van mist. 'Altijd.'

De mist vulde Grijs Vleugels ogen, verstopte zijn keel, drong zijn borstkas binnen en benevelde zijn gedachten totdat het donker bezit van hem nam.

KAMP VAN HELDERE HEMEL

LEIDER	HELDERE HEMEL — Lichtgrijze kater met blauwe ogen
ANDERE KATTEN	VALLENDE VEER — Jonge, witte poes
	LOOF — Zwart-witte kater
	BLOEM — Goudgeel gestreept poesje met groene ogen
	VLUG WATER — Grijs-witte poes
	SPARAPPEL — Schildpadkleurige kater
	NETEL — Grijze kater
KITS	BERK — Bruin-wit katertje
	WILG — Grijs-wit poesje

KAMP VAN GROTE SCHADUW

LEIDER	GROTE SCHADUW — Zwarte poes met een volle vacht en groene ogen
ANDERE KATTEN	GRIJZE VLEUGEL — Slanke, donkergrijze kater met goudkleurige ogen
	SPITSE PIEK — Kleine, grijs gestreepte kater met blauwe ogen
	GEVLEKTE VACHT — Tengere, oranje-witte schildpadpoes met goudkleurige ogen
	VERREGENDE BLOEM — Bruin gestreepte poes met blauwe ogen
	VERBRIJZELD IJS — Grijs-witte kater met groene ogen
	GEVLEKTE WOLK — Langharige, zwarte kater met witte oren, witte borst en twee witte poten
	VORST — Spierwitte kater met blauwe ogen
	KRAAIENKREET — Jonge, zwarte kater met blauwe ogen
	HAVIKSDUIK — Oranje gestreepte poes

KITS

WINDRENNER — Pezige bruine poes met gele ogen

DOORNVACHT — Magere, grijs gestreepte kater

SCHILDPAADSTAART — Lapjespoes met groene ogen

BLIKSEMSTAART — Zwarte kater

KASTANJEVACHT — Kastanjebruine poes

DONDER — Oranje kater met amberkleurige ogen en grote witte poten

UILOOG — Zwart katertje

KIEZELHART — Bruin gestreept katertje met amberkleurige ogen

MUSVACHT — Lapjespoesje

ZWERFKATTEN

STEKEL — Schurftige kater met een vuile vacht

DAUW — Poes met een kortharige, dichte vacht en helderblauwe ogen

RIMPELRIVIER — Langharige, zilverkleurige kater (voorheen Rimpelstroom)

SLANG — Kleine, breedgeschouderde en pezige, bruin gestreepte kater met gele ogen

PROLOOG

EEN GRIJZE kater staarde naar het water dat langs de ingang van de grot omlaag tuimelde. Het dempte het geluid van de wind en rondde de puntige uitsteeksels af, voordat het in een regenboog van nevel in de diepte verdween.

De katten die zich achter de kater verplaatsten, waren amper meer dan schaduwen in het gespikkelde licht van hun grot. De ogen van de grijze kater waren vol heimwee. Hij draaide zijn oren naar achteren om het geroezemoes te verstaan.

‘Steentjes in mijn nest!’ kraste een oudste geïrriteerd.
‘Altijd steentjes in mijn nest.’

‘Ik haal ze er wel uit.’ Er huppelden kleine pootjes door de grot.

‘Kom terug, Gaaienvorst,’ riep een moederpoes bezorgd.
‘Je zoalkussentjes zijn te zacht voor die scherpe steentjes.’

‘Vroeg of laat zullen ze toch moeten verharden,’ mopperde de oudste.

De grijze kater draaide zich om.

‘Alsjeblieft, Troebel Water, probeer een hapje.’ Een oude, goudkleurige kater schoof met zijn neus een mager muisje in de richting van de mopperende poes.

Vanuit haar nest in een van de uithollingen in de grotvloer tuurde Troebel Water naar de prooi. ‘Geef hem liever aan een jongere kat.’ Ze wees met haar kop naar Gaaienvorst die haar nest steentjesvrij aan het maken was.

‘Je moet iets eten’, drong Leeuwenbrul aan.

‘Maar dit is het allerlaatste stukje prooi’, protesteerde de poes.

‘Nog even en de jachtpatrouille komt terug. Wie weet hebben ze nieuwe prooi bij zich’, riep een bruine kater vanaf de rand van de grot, waar hij met een witte poes aan het samentongen was.

De grijze kater spitste blij zijn oren. ‘Kromme Tak! Sneeuwhaas!’ Hij trippelde op de twee katten af, maar steigerde verrast achteruit toen er vier kits voor hem langs stormden.

‘Geen wilde spelletjes!’ Hun moeder haastte zich achter hen aan.

Dauwblad. De grijze kater knipperde met zijn ogen terwijl hij naar haar keek. *Je bevalling is goed verlopen! Ik ben zo blij.* Er steeg even gesnor op uit zijn keel, maar daarna prevelde hij: ‘Als Maanschaduw hier gebleven was om een vader voor zijn kits te zijn, leefde hij nu misschien nog.’

‘Grijze Vleugel?’

Bij het horen van een schorre stem draaide hij zich om.

Uit de schemering achter in de grot kwam een witte poes op leeftijd aantrippelen.

‘Steenspreker!’ Griuze Vleugel rende op haar af. ‘Kun jij me zien?’

‘Natuurlijk.’ Ze strekte haar snuit naar voren om hem te begroeten. ‘We delen dezelfde droom.’

Toen hij haar de neusbegroeting gaf, verbaasde het hem hoe koud haar snuit was. Hij woonde inmiddels al zo lang op de hei dat hij vergeten was hoe de ijzige kou van de bergen nooit helemaal haar grip verloor.

Hij keek in het rond naar zijn vroegere Stamgenoten. ‘Kunnen zij ons zien?’

‘Wij kunnen vanuit onze droom naar buiten kijken,’ antwoordde Steenspreker. ‘Maar zij kunnen niet naar binnen kijken.’

Griuze Vleugel knipperde met zijn ogen. ‘Ben ik nu *hier*, of lig ik in mijn nest op de hei te dromen?’

‘Allebei.’ Er verscheen een twinkeling van pret in Steensprekers ogen, waardoor die een ogenblik lang straalden als de ogen van een kit. ‘Op dit moment doet alleen deze plek ertoe.’

Hij verstijfde bij het zien van een poes met een grijs gestippelde vacht. ‘Zachte Regen.’ Zijn moeder lag opgerold in haar slaapkuil. Haar lieve ogen werden wazig terwijl ze zich verloor in het rimpelende lichtspel op de grotwanden. ‘Alles in orde met haar?’ vroeg hij aan Steenspreker.

‘Uitstekend,’ verzekerde ze hem.

‘Kon ik haar maar vertellen dat we de reis overleefd hebben, dat het goed gaat met Heldere Hemel, en ook met Spitse Piek ondanks zijn verwonding. Ze was zo bezorgd om ons toen we vertrokken, maar bleef ons zeggen dat we het juiste deden.’

‘Ik zal het haar laten weten’, beloofde Steenspreker.

Grijze Vleugel hoorde haar nauwelijks. *Het gaat goed met Spitse Piek en Heldere Hemel.* Dat was maar de halve waarheid. Verdriet doorboorde zijn hart als een ijspegel. Moest hij bekennen dat Spitse Piek kreupel was geraakt aan een achterpoot na een val uit een boom? *Ik had plechtig beloofd dat ik hem zou beschermen.*

En wat te zeggen van Heldere Hemel? Grijze Vleugels andere nestgenoot was gezond en wel, maar hij was zo veranderd dat Zachte Regen haar eerstgeboren zoon nauwelijks zou herkennen. Ze hadden het nieuwe thuis gevonden waarop ze gehoopt hadden: een prooirijk gebied van warme velden en bossen. Maar eenmaal aangekomen, had de hechte groep katten die door de bergen was getrokken, zich in tweeën gesplitst. Heldere Hemel had samen met enkele van zijn oude Stamgenoten bezitgenomen van het bos. Met pijn in zijn hart moest Grijze Vleugel toegeven dat zijn broer, in zijn manie om zijn deel van de overvloedige prooi te verdedigen, in een meedogenloze kat was veranderd.

Grijze Vleugel voelde zich warm worden van schaamte. *Ik heb gefaald, zowel bij mijn broers als bij mijn moeder.*

Hij voelde dat Steenspreker zijn blik probeerde te vangen, maar kon haar niet in de ogen kijken.

'Jij kunt er niets aan doen, Grijze Vleugel.' Ze draaide haar kop naar haar magere Stamgenoten om. 'Weinig bezitten zorgt ervoor dat katten met elkaar delen.' Ze beroerde zachtjes zijn schouder met haar neus. 'Veel bezitten maakt ons inhalig.'

Grijze Vleugel richtte abrupt zijn kop op. Wist ze wat er door zijn hoofd ging? Heldere Hemel was ooit zijn beste vriend geweest. Nu stonden ze als rivalen tegenover elkaar.

'Ik heb een lang leven achter de rug.' Steenspreker hield haar kop scheef. 'Ik moet je waarschuwen: hebzucht is nog maar het begin.' Haar ogen kregen een sombere uitdrukking. 'Er komt oorlog.'

Grijze Vleugel slikte. 'Met Heldere Hemel?'

'Wees niet bang', suste Steenspreker.

Grijze Vleugel keek haar aan. 'Ik ben niet bang!' Maar zijn hart sloeg op hol. *Hoe kan ik tegen mijn eigen broer vechten?*

'Denk aan de katten die van je houden en je vertrouwen', mauwde Steenspreker zacht. 'De band tussen jou en Heldere Hemel is misschien verscheurd, maar je hebt Spitse Piek nog.'

Grijze Vleugels borstkas vulde zich met warmte toen hij aan de moed en trouw van zijn jongere broer dacht.

'En Schildpadstaart?' Steensprekers ogen waren groot van nieuwsgierigheid. 'Hoe is het met haar?'

‘Zij is gelukkig.’ Griuze Vleugels stem werd verstikt door een liefdevol gespin.

‘Je hebt eindelijk ingezien hoe sterk haar liefde is.’ Steensprekers ogen straalden. ‘Daar ben ik blij om.’

Griuze Vleugel schuifelde heen en weer. Hij stelde zich voor hoe Schildpadstaart naast hem lag te slapen terwijl hij in zijn dromen wandelde. Kiezelhart, Uiloog en Musvacht lagen opgerold tegen haar buik aan. Het waren nog steeds kits, maar ze werden met de dag groter. Hoewel hun natuurlijke vader een poesiepoes was, hield hij van ze alsof het zijn eigen jongen waren, en zij hielden evenveel van hem als Schildpadstaart deed.

Er ging een steek door zijn hart. Hij miste ze alle vier, hoewel hij wist dat hij vacht aan vacht met ze lag, ver weg op de hei. *Hoe kon dat?* Toen het hem begon te duizelen, dwong hij zijn gedachten terug naar de grot. *Op dit moment is dit het enige wat telt.*

Hij draaide zich treurig naar Steenspreker om, maar die staarde naar de waterval. Het zwakke maanlicht bespikkelde haar gezicht.

Ze sloot haar ogen. ‘Waarom ben je hier gekomen?’

Heb ik deze droom gekozen? Hij kreeg een onbehaaglijk gevoel over zich. Iets had hem diep in zijn herinneringen laten afdalen. Maar wat? Opeens knaagde er schuldgevoel in zijn buik. Sinds ze op de heide waren aangekomen, hadden de Stamkatten zoveel dood gezien. Griuze Vleugel verstijfde toen zijn gedachten onwillekeurig naar Vos gingen, de

zwerfkat die hij, zonder het te willen, vermoord had tijdens een grensconflict. 'We hebben dood met ons meegebracht.'

'Jullie hebben verandering gebracht,' suste Steenspreker.

'Moet alle verandering uit bloed ontstaan?' *Het enige wat ik ooit nagestreefd heb, was de veiligheid van mijn vrienden.*

'We worden allemaal in bloed geboren,' prevelde Steenspreker. 'Maar dat geeft het begin aan, niet het einde.'

Het begin? Gaat er nog meer bloed vloeien?

Er kringelden nevelslierten door de grotingang naar binnen. Ze slokten de Stam op en omhulden Steenspreker, waarna hij haar niet meer kon zien.

'Steenspreker!' Zijn stem verdronk in de dichte mist.

'Niet weggaan!' Grijsze Vleugel kreeg een brok in zijn keel. Hij wilde zijn oude vrienden niet nogmaals verliezen.

'Ik heb vertrouwen in je, Grijsze Vleugel.' Steensprekers stem galmde door de sluier van mist. 'Altijd.'

De mist vulde Grijsze Vleugels ogen, verstopte zijn keel, drong zijn borstkas binnen en benevelde zijn gedachten totdat het donker bezit van hem nam.